

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ.

Μεταξύ δύο δικηγόρων :

— Φίλε μου, λέγει ὁ εἷς, πάντοτε κατὰ τὴν προίαν συναντῶ τὸν ὑπηρετὴν σου, φέροντα δύο ποτὰ εἰς τὸ δωμάτιόν σου. Πῶς; Σοῦ ἀρέσει νὰ τὰ διπλώνῃς;

— "Ω! ἀγαπητέ μοι, εἶμαι ἡναγκασμένος! "Όταν πίνω τὸ ἐν ποτὸν, με κάμνει ὅλως διάφορον ἄνθρωπον ἀφ' ὅτι εἶμαι. Καὶ τότε φίλε μου, ἡ φιλοφροσύνη με ὑποχρεοῖ νὰ περιποιηθῶ τὸν ἄλλον αὐτὸν ἄνθρωπον εἰς ὃν μεταβάλλομαι.

Ἐν τινι ἰχθυοπωλείῳ.

Ὁ ἰχθυοπώλης ἐπιδεικνύει ἐνώπιον ἐνὸς πελάτου του παμμεγέθη ζωηρότατον *Σολωμόν*.

— Κύτταξε ἐκεῖ περίφημον χρώμα! Κύτταξε!

— "Ω! βέβαια! ἀπαντᾷ ὁ ἀκαλαίσθητος πελάτης. Τὸ βλέπω. Νομίζω ὅτι ἐρυθρίᾳ διὰ τὴν τεραστίαν τιμὴν ἣν ζητεῖτε δι' αὐτόν.

Περὶ τὰς ἀπόκρεω.

— "Ε! Γιάννη! Πόσο ἐξύγισε τὸ γουροῦνι σου;

— Καλὰ, καλὰ δὲν 'ξεύρω. Μόνον 'ξεύρω ὅτι δὲν ἐξύγισεν ὅσο ἐλογάριαζα. Καὶ ἤμην βέβαιος ὅτι δὲν θὰ ἐξύγιζε τόσον.

Ἐντὸς Σχολείου :

Καθηγητής. Τίς ὁ δεῦτερος νόμος τοῦ σκέπτεσθαι;

Μαθητής. Οὐδὲν δύναται νὰ ὑπάρχῃ καὶ νὰ μὴ ὑπάρχῃ. π. χ. Αὐτὴ ἡ θύρα πρέπει νὰ ἦναι ἢ ἀνοικτὴ ἢ κλεισμένη, δὲν δύναται νὰ ἦναι καὶ τὰ δύο.

— Ἐν ἄλλο παράδειγμα, παρακαλῶ.

— Ἄλλο; ἄς λάβωμεν τὴν ἄλλην θύραν.

Ἐν τῷ ὑπογείῳ σιδηροδρόμῳ τοῦ Λονδίνου.

Εἰς κύριος κατέχων καὶ μεταχειριζόμενος ἐπὶ τινα χρόνον διαρκῆς εἰσιτήριο, ἐνόμισεν ὅτι τὸ πρόσωπόν του κατέστη τόσῳ γνωστὸν, ὥστε ἦτο περιττὸν νὰ δεικνύῃ τὸ εἰσιτήριόν του. Ἡμέραν τινα ἐξήρχετο ἐκ τοῦ συνήθους σταθμοῦ του :

— Τὸ εἰσιτήριόν σας Κύριε! λέγει ὁ ὑπάλληλος.

— Κύριε, εἰσιτήριον εἶναι τὸ πρόσωπόν μου.

Ἐν ρυάκιον, καθ' ἣν στιγμὴν εἰσρέον ἐντὸς μεγάλου ποταμοῦ, συμμιγνύει τὰ ὕδατά του, ἐγκαταλείπει τὸ ὄνομά του, τὴν ὑπαρξίν του, λησμονεῖ ἑαυτὸ διὰ παντός, καὶ παραδίδεται εἰς τὸ μέγα ρεῦμα, δίχως ἄλλο αἰσθάνεται ὅτι ἐγὼ ἦσθάνην τότε ἐν εἰδὸς θανάτου ὁμοιάζοντος πρὸς ἀνάστασιν. Δὲν ὑπῆρχον . . .

(Κατὰ τὸν **Droz.**)

Μαργιόλος

— Ἀλήθεια; Πλὴν ἔχω διαταγὴν νὰ τρυπῶ ὅλα τὰ εἰσιτήρια.

Καὶ ὁ τυπικώτατος inspector διὰ τοῦ γνωστοῦ ἐργαλείου του, καὶ ὅλης τῆς δυνάμεώς του, ἠκρωτήριασε τὴν παρειὰν τοῦ ἀτυχοῦς φιλαύτου.

Τὸ ἀνωτέρω μᾶς ἐνθυμίζει τὸ ἐξῆς.

Ὁ εἰσπράκτωρ τοῦ ἐπὶ τῶν εἰσοδημάτων φόρου, παραιοῦσάσθαι πρὸ εὐειδεστάτης ἡθοποιου.

— Ποία εἶναι ἡ περιουσία σας κυρία μου;

Ἡ ἡθοποιὸς μειδιῶσα ἐρωτύλως.

— Ἡ μορφή μου εἶναι ἡ περιουσία μου, κύριε!

— Τότε θὰ τὴν φορολογήσωμεν, ἀπαντᾷ ἡδυπαθῶς ὁ ὑπάλληλος, τυπῶν τὰ αὐχηρὰ χεῖλη του ἐπὶ τῆς δρασεράς παρειᾶς τῆς ἡθοποιου.

Αὕτη καθίσταται ἐμμανής.

— Ἀθλίε! αὐτὸ εἶναι παράνομον! ἀναφωνεῖ.

— Παράνομον; "Ω! ἔχετε δίκαιον! Πρέπει νὰ γείνῃ διπλότυπον.

Καὶ ἡ ἐτέρα ροδαλὴ παρειᾶ, ἐκαυτηριάσθη ὑπὸ τῶν ἰδίων χειλέων.

Ἡ κυρία Α. λαβοῦσα μέρος ἐν τινι συναυλίᾳ, ἔψαλε τόσον ἐπιτυχῶς ὥστε τὸ ἀκροατήριον ἐπέμεινε ν' ἀκούσῃ ἐκ δευτέρου τὸ ᾄσμα της.

Ὁ περίεργος σύζυγός της ἐρωτᾷ τὸ ἐκείθεν ἐπιστρέψαν θυγάτριόν του πῶς ἔψαλεν ἡ μαμμά.

— "Ω! πολὺ κακὰ, παπᾶ! Γρατὶ τὴν ἔβαλαν τὴν καὶ μὲνην τὴ μαμμά, νὰ εἰπῇ τὸ τραγοῦδι πάλι ἀπὸ τὴν ἀρχήν.

Ἐν ἐστιατορίῳ ἀγγλικῷ ἀτμοπλοίου πρὶν τοῦ γεύματος.

Ὁ πλοίαρχος. Πρὸς ἱερέα κωφαίνοντα ὀλίγον.

— Εὐλόγησον πάτερ ἅγιε!

Ὁ ἱερεὺς. (εὐμενῶς) Αὐγὰ καὶ χοιρομῆρι!

Ὁ πλοίαρχος. (μεγαλοφώνως). Εὐλόγησον, παρακαλῶ!

Ὁ ἱερεὺς. (ὀργίλως) Αὐγὰ καὶ χοιρομῆρι!

Γενικὸς γέλως περὶ τὴν τράπεζαν.

Ὁ αἰσθηματικὸς φίλος Β. ἀρέσκειται νὰ ἐκφράζεται πάντοτε δραματικῶς. Ἄλλ' ἡ ἐκφρασις αὕτη ἡ τετορνευμένη ἀποτελεῖ μεγίστην ἀντίθεσιν πρὸς τὴν χονδροειδῆ φυσιογνωμίαν του, ἰδίως πρὸς τὰ ὀγκωδέστατα χεῖλη του.

Ἐσπέραν τινα ἐγευματίζομεν ἀμφότεροι παρὰ τινι Ἀγγλικῇ οἰκογενείᾳ. Ὁ φίλος μου κατὰ τὸ σύνθημα ἤρχισε νὰ ὀμιλῇ ποιητικῶς. Μεταξὺ ἄλλων κατηγόρει ὅλας τὰς Ἀγγλίδας ὡς ἐχούσας αἰσθημα μόνον πρὸς τὴν ὕλην.

— Καὶ τὸ ἰδικόν σας αἰσθημα ποῦ ἔγκειται παρακαλῶ, ἐρωτᾷ μία περίεργος Miss.

— Τὸ αἰσθημά μου; Τὸ αἰσθημά μου; ἀπαντᾷ τραγικῶς ὁ Β. Ἐγκεῖται εἰς τὴν καρδίαν . . .

— Μόνον; ἐρωτᾷ ἐπιμόνως ἡ ἰδία Δεσποινίς;

— "Ω! τότε ἐννοῶ ὅτι ἔχετε πολὺ μέγα αἰσθημα! ἀπαντᾷ δηκτικῶς αὕτη. (ἱστορικόν.)

Εἰς ἐξετάσεις.

Διδάσκαλος. Ποία ἦτο ἡ αἰτία τῆς πτώσεως τοῦ Ἀδάμ ἐκ τοῦ Παραδείσου;

Μαθητής. Δὲν . . . Δὲν . . . θυμοῦμαι . . .

— Μὰ παιδί μου δὲν εἰξεύρεις ποῖος ἦτο ἐκεῖνος, ὁ καρπὸς ὁ ὁποῖος τὸν ἔκαμε νὰ ὀλισθήσῃ, εἰς τὸ ἀμάρτημα;

— Νὰ ὀλισθήσῃ; . . . Ἦτο . . . πορτοκαλόφλουδα...

John-Bull.

ΤΟ ΚΟΡΟΪΔΟ.

Ὁ κύριος Τσιτσιμπάκος καὶ ὁ κύριος Τσιρτσιμπερέτας καὶ οἱ δύο σπουδασταί, ἦσαν ὁ Δάμων καὶ ὁ Φιντίας τῶν καθ' ἡμᾶς ἡμερῶν, ἀχώριστοι φίλοι, δυάδα ὁμοούσιος καὶ ἀδιάσπαστος.

Ἦσαν πρὸς τοὺς ἄλλους καὶ σύνοικοι.

Ἐξυπνα παιδιὰ καὶ τὰ δύο.

Ὅταν, ὡς ἄνθρωποι καὶ αὐτοὶ ἤρχοντο ἐνίοτε εἰς λόγους ἢ μεγαλειτέρα ὕβρις τὴν ὁποίαν ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον, ἦτο τό:

— Τί κούναγες ἡ μάνα σου καὶ δὲν ξεσπέαζε νὰ ἰδῇ.

Ἦτο δὲ ὁ εἰς Μεγαρόθεν, ὁ δ' ἕτερος Καλαμπακῆθεν.

Ἦσαν σκυλάνθρωποι καὶ οἱ δύο.

Δηλαδή ἔκαμεν ὁ εἰς τοῦ ἄλλου τὸ παλληκάρι, ἐνῶ ἀκριβῶς ὁ εἰς ἔλεγε τοῦ ἄλλου ὅτι δὲν ἦτο παλληκάρι.

Ὅπωςδήποτε ἦσαν καὶ οἱ δύο παλληκάρια.

Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν περὶ τὸ μεσονύκτιον ἦσαν ἀμφοτέρω ἐξηπλωμένοι εἰς τὰ κρεβάτια τῶν ἐπιστρέψαντες ἐκ τῆς Ἀιδῆ τοῦ Ἄντρου τῶν Νυμφῶν, φαίνεται δὲ, ὅτι καθ' ὁδὸν εἶχον λογοφέρει.

Καὶ ὁ μὲν Τσιρτσιμπερέτας ἔλεγε κουκουλωμένος μετὰ τὸ σεντόνι μέχρι μύτης φόβῳ κωνῶπων:

— Χίλιαις φοραῖς σοῦ εἶπα νὰ τραβήξῃς χέρι ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐπιχείρησι, γιὰ νὰ μὴ γίνωμε ἀπὸ δυὸ χωριὰ, καθὼς καὶ εἴμεθα.

Ὁ δὲ Τσιτσιμπάκος ἀπήντα:

— Τὰ ὑπερκεῖμενα τῶν ὑποκειμένων, λέγει τὸ Ρωμαϊκὸν Δίκαιον. Ἐχῶ δικαιοῦματα κτήσεως καὶ κατακτήσεως, σὺ εἶσαι ὑστεροερχόμενος. Δευτεροῦχος. Ζητεῖς νὰ μοῦ κατάσχῃς ὅ,τι κατέχω. Θέλεις, μ' ἄλλους λόγους νὰ μοῦ κάμῃς καταπάτησιν οἰκοπέδου.

— Αὐτὰ εἶνε λόγια τῆς καραβάνας. Πρέπει ν' ἀποσυρθῇς σύ. Ἐνταῦθα, κύριε, εἶνε συζήτησις περὶ ἀντικειμένου τοιοῦτου πράγματος, ποῦ δυνατόν νὰ καταλήξωμεν μέχρι σκοτωμοῦ, καθόσον καὶ σὺ θὰ σκοτωθῇς κ' ἐγὼ θὰ ζῇσω. Ἐννόησες; Ἄν δὲν ἐννόησες, αὐτὰ σοῦ τὰ λέγω, διὰ νὰ σοῦ δώσω νὰ ἐννοήσῃς.

Ἐπὶ τῇ ἀπειλῇ ὁ Τσιτσιμπάκος ἀνεπήδησε τῆς κλίνης του μετὰ τὴν νυκτικὴν του πονακμία, τὴν μόλις κατερχομένην μέχρι τοῦ ὀμφαλοῦ του, ἄγριος, φρενήρης, μετὰ ἄλγος στὸ στόμα, δρᾷ τὴν μαξιλάρα του, τὴν θέτει κατ' ἀρχὰς πρὸς ὑπεράσπισιν ὡς ἀσπίδα πρὸ τοῦ στήθους του.

Ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς κατ' αὐτοῦ παρασκευαζομένης ἐφόδου πετιέται ἀμέσως ἐπάνω καὶ ὁ Τσιρτσιμπερέτας, μπερ-

δεύεται εἰς τὰ σεντόνια του καὶ ξαπλώνεται χαμαὶ ὡς Λάζαρος σαβανωμένος.

Τότε λαβὼν καιρὸν κατὰλληλον ὁ Τσιτσιμπάκος τοῦ ἐκσφενδονίζει κατὰ κέφαλα τὸ προσκέφαλον.

Ἐγείρεται τότε μένεα πνέων ὁ Τσιρτσιμπερέτας καὶ δρᾷ τὴν μακρὰν του μαξιλάρα.

Ὁ Δάμων καὶ ὁ Φιντίας, οἱ δύο ἀχώριστοι φίλοι ἄρχονται τότε τὴν προσκεφαλαιομαχίαν.

Ἐν τῇ ἐξάψει τῆς μάχης τὰ προσκέφαλα κουρελιάζονται καὶ μένουν μόνον αἱ φόδραις εἰς τὰς χεῖράς των.

Πίπτουν κάτω καὶ δρᾷττονται ἀμοιβαίως ἐκ τῆς κόμης.

— Ἀφῆσέ με, κράζει ὁ εἰς, νὰ σ' ἀφήσω.

— Ὅχι, ἀφῆσέ με σὺ πρῶτος, λέγει ὁ ἄλλος.

— Λίγο λίγο νὰ μ' ἀφίνης σὺ καὶ λίγο λίγο κ' ἐγὼ Χέρι με χέρι.

— Καὶ ὅταν σηκωθοῦμε ξαναπιανόμεστε, καὶ οὕτω διαλύομεν τὴν μονομαχίαν.

— Μὴ μοῦ τὰ τραβάς, μωρὲ, θὰ σὲ δαγκάσω.

— Μὴ μοῦ τὰ σφίγγῃς, θὰ σὲ φάγω.

— Ἀφῆσέ με.

— Μόλαμε.

— Θὰ σὲ βαρέσω.

— Μολάρουμε;

— Μολάρουμε.

— Λόγον τιμῆς;

— Λόγον τιμῆς.

— Μόλα.

— Μόλαρα. Μόλα καὶ σύ.

— Μόλαρα.

Οἱ δύο μονομάχοι ἐγερθέντες ἀντίκρουσαν ἀλλήλους βλοσυρῶς,

— Τώρα τί θέλεις νὰ σοῦ κάμω, λέγει ὁ Τσιτσιμπάκος πρὸς τὸν Τσιρτσιμπερέτα, θέλεις νὰ σοῦ φάγω τὸ μάτι;

— Ἐμένα; ἀπαντᾷ ὁ Τσιτσιμπάκος, ἐμένα θὰ φοβερίσῃς; Τί νὰ σοῦ κάμω ποῦ ἔσπασε ἡ μαξιλάρα εἰδὲ, θὰ σοῦ σπαζὰ τὸ κεφάλι.

— Ρε τραβὰ ἀπὸ 'κεῖ. Ἄσε κοιμήσου.

— Ἐρεῖς, κηκοίρη, τί σοῦ κάμω; Σηκόνουμαι καὶ φεύγω καὶ σ' ἀφίνω μοναχὸ, καὶ τότε νὰ ἰδοῦμε πῶς θὰ κοιμηθῇς μόνος ποῦ φοβάσαι.

— Φεύγεις, ἀθλίε; Καὶ δὲν φεύγεις; Ἡ δὲν γνωρίζεις ὅτι τὸ σπίτι τὸ προστατεύει τὸ Σύνταγμα, τὸ ὁποῖον λέγει, ὅτι ὁ οἶκος τοῦ πολίτου εἶνε ἄσυλον.

— Δὲν τ' ἀκούω ἐγὼ αὐτά. Θὰ κάμῃς ἀποχήν;

— Τὸ βλέπεις αὐτὸ ἐδῶ τὸ στρώμα, σὲ κάμω τ' ἀλατιοῦ μ' αὐτὸ, ἂν ἐπιμένῃς.

— Κάμομε μονομαχία;

— Ἐναντίον τίνος;

— Κάμομε. Μὲ τί;

— Μὲ ὄρκους.

— Ἐμπρός.

— Ἐμπρός. Λέγε ὅ,τι θὰ λέγω καὶ ἐγώ. «Ὀρκίζομαι...

— Ὀρκίζομαι.

— Ὅτι δὲν θὰ ἐπιθυμήσω.

— Πιθυμήσω.

— Τὴν γυναῖκα τοῦ ἄλλου, κατὰ τὰς δέκα ἐντολάς.

— Ντολάς. Τῶπα.

— Λοιπὸν ἡ Τασιτσα ἀπὸ σήμερα καὶ εἰς τὸ ἐξῆς εἶνε γυναῖκα δική μου, διότι ἔχω ἀπόφασιν νὰ τὴν πάρω, καὶ σὺ, κατὰ τὰς ἐντολάς, πρέπει νὰ ἀπέχῃς πάσης ἐπι-